

Josep Palau i Fabre

Visat núm. 4
(octubre 2007)
per Ricard Ripoll

Josep Palau i Fabre (1917-2008) és una de les grans personalitats de la literatura catalana contemporània. Poeta, dramaturg, contista, assagista, traductor, Palau i Fabre és, sens dubte, el representant d'una literatura exigent, radical. Durant molt de temps fou considerat com un poeta maleït, ignorat per les institucions culturals, deixat de banda pels mandarins de la cultura oficial. Avui apareix com un dels més grans escriptors catalans.

Palau i Fabre va néixer a Barcelona el 21 d'abril de 1917. Molt aviat va tenir contactes amb el món de l'art. El seu pare era pintor i decorador. Va dirigir la revista clandestina *Poesia* (1944-1945) on va proposar traduccions de Rimbaud i de Lautréamont. Anà a França, gràcies a una beca, i s'hi instal·là del 1945 fins al final dels anys seixanta.

La seva trobada amb Picasso fou decisiva, aquest fet el va convertir en un dels més importants experts de l'obra picassiana, dedicant-li més de vint volums. Els més importants van ser traduïts en una desena de llengües. Cal remarcar el seu *Picasso cubisme* (1990). Una segona trobada també seria primordial per a la seva obra: seria la d'Antonin Artaud. Palau en traduirà poemes (*Versions d'Antonin Artaud*, 1977) i li dedicarà un assaig el 1976, *Antonin Artaud i la revolta del teatre modern*.

Com a traductor, proposà el 1966 una versió de l'obra en prosa d'Arthur Rimbaud, *Una temporada a l'infern i Il·luminacions*, amb un important pròleg que presentava la modernitat poètica al públic català. La seva obra completa ha estat publicada en dos volums per Galaxia Guttenberg.

Va morir el 23 de febrer de 2008 a Barcelona.